

спимъ събуждахме се на другата сутрина и благодарехме Богу че нощта благополучно минжла. А както се види, неприятелътъ искалъ да ни навикне да спимъ дълбоко и спокойно, за да може сетнѣ по-лесно да ни завари непригтовени.

Азъ живѣяхъ въ една стая съ студентинътъ Губаревъ. Веднѣжъ ние лѣгнахме въ постелитѣ си и скоро заспахме . . . . Прѣзъ нощта нѣкой силно заблъска вратата на нашата стая и отвори; влѣзе при насъ една отъ милосерднитѣ сестри — Енгелхардтова, която бѣше много уплашена и съ растреперенъ гласъ извика: господа! турци, турци! Ставай-те по-скоро. Послѣ тя отиде на другитѣ врата, които водѣха въ стаята на слугата, и тамъ извика два пѣти: турци! турци! Слѣдъ това се спрѣ при вратата, като подканяше насъ да се облачаме по-скоро и да излѣзваме. Ние бързахме да се облѣчемъ, което въ тъмнината не можахме твърдѣ скоро да направимъ.

— Турцитѣ сж вѣче тука, въ Габрово, — говорѣше сестра — Енгелхардтова, — въ градътъ тревога; народътъ вика . . . . А ние какво ще да правимъ? — каза тя съ растреперенъ и прекъснатъ гласъ, но безъ сълзи и безъ отчаяние. — Да, поскоро господа! Какво вне тѣй полека барате!

— А какво по-скоро! Ако сж Турцитѣ вѣче въ градътъ, то нѣма защо да бързаме, — на сѣкой начинъ ще се видимъ съ тѣхъ, нѣма да отбѣгнемъ едни отъ други, — казахъ ѣ азъ.

Подиръ една минута дойде и втора сестра — Теплякова, такожде уплашена, но която се стараше да скрие смущението си. Ние бѣхме вѣче почти готови.

— А какво щемъ ние да правимъ? — попита тя.